

David Szalay

Romanas

baltos lankos

David Szalay

Kūnas

romanas

Iš anglų kalbos vertė Gabrielė Gailiūtė-Bernotienė

baltos lankos

Kai jam penkiolika, jiedu su motina persikrausto į kitą miestą, ir jis pradeda lankyti naują mokyklą. Tokiame amžiuje tai nelengva – mokyklos socialinė struktūra jau nusistovėjusi, ir jam nesiseka susirasti draugų. Po kurio laiko vieną bičiulį vis dėlto susiranda, kitą vienišių. Kartais jiedu po pamokų leidžia laiką naujajame vakarietiškame prekybos centre, ką tik atidarytame mieste.

– Esi kada nors tai daręs? – klausia bičiulis.

– Ne, – atsako Ištvanas.

– Ir aš ne, – patikina bičiulis, ir dėl to kažkodėl lengviau prisipažinti. Jis kalba apie seksą paprastai ir natūraliai. Pasakoją Ištvanui apie mokyklos merginas, apie kurias fantazuoja, ir ką fantazuoja su jomis daryti. Sako, kad dažnai masturbuojasi, keturis ar penkis kartus per dieną, ir Ištvanas jaučiasi atsiliekęs, nes pats paprastai tai daro tik kartą ar du. Kai tai prisipažįsta, bičiulis paaiškina: – Tikriausiai tavo libido silpnas.

Ką jis žino, gal taip ir yra.

Jis nežino, kaip būna kitiems.

Turi tik savo patirtį.

Vieną dieną bičiulis jam praneša padaręs tai su mergina, gyvenančia kitapus geležinkelio bėgių.

Žinia suglumina.

Ištvanas klausosi, kaip draugas gana išsamiai pasakoja, kas įvyko. Mėgina suprasti, ar bičiulis kalba tiesą, ar meluoja.

Nors labiau norėtų, kad meluotų, mano, kad tikriausiai sako tiesą. Kai kurie jo paminėti dalykai atrodo per daug konkretūs, per daug stebinantys, kad būtų galėjęs juos išsigalvoti.

Po kelių dienų jis sako kalbėjęsis su mergina ir ji sakiusi, kad padarytų tai ir su Ištvanu.

– Rimtai? – klausia Ištvanas.

– Aha, – patvirtina bičiulis.

Ištvanas nežino, ar tai reiškia, kad visi trys tai darys kartu, ar kad jis tai darys su mergina pats vienas.

Pernelyg nepasitiki savimi, kad paklaustų.

Tą pačią dieną po pamokų jie pėsčiųjų tiltu pereina per geležinkelį.

Jau temsta.

Nusileidžia metaliniais laiptais kitapus tilto ir kurį laiką eina, kol pasiekia gyvenamąją kvartalą. Jis gana panašus į tą, kuriame gyvena Ištvanas su motina, tik čia pastatai aukštesni, nors taip pat suręsti iš gatavų betono blokų. Prie vieno lauko durų bičiulis surenka buto skambučio numerį.

Po kelių akimirkų, niekam netarus nė žodžio, durys atsirakina, ir jis įsispraudžia pro jas.

Lifte dvokia cigarečių dūmais.

Ištvanas kildamas apžiūrinėja medienos imitacijos plastikinę apdailą viduje.

Kyla labai lėtai, visą laiką girgžda, o kaskart pravažiuojus aukštą dar ir sutiksi.

– Ką tu? – klausia bičiulis.

– Nieko, – atsako Ištvanas.

– Atrodai persigandęs, – pastebi bičiulis.

– Ne, – patikina Ištvanas.

Viename iš viršutinių aukštų jie išeina iš lifto, ir bičiulis pabeldžia į buto duris. Jas atidaro maždaug jų amžiaus mergina.

– Labas, – sako ji.

– Labas, – atsako Ištvano bičiulis.

Ji pasitraukia ir įsileidžia juos į prieškambarį.

– Čia mano draugas, – pristato Ištvano bičiulis. – Žinai.

Tas, kur sakiau.

– Gerai, – atsako mergina.

Jiedu su Ištvanu kurį laiką žvelgia vienas į kitą.

– Gerai? – klausia Ištvano bičiulis.

– Aha, – atsako mergina.

Visi trys taip ir stovi.

Mergina vėl pažvelgia į Ištvaną.

Šis nežiūri į ją.

– Gerai, – prataria Ištvano bičiulis.

– Nori palaukti ten? – pasiūlo jam mergina, rodydama duris.

– Aha, gerai, – sutinka Ištvano bičiulis. Gali būti, kad jis atrodo nusivylęs, tarsi pats nebūtų visai tikras, ar jie turėjo tai daryti visi kartu, ir truputiuką tikėjosi, kad taip.

Ištvanas prisideda cigaretę, tenka kelis syk spustelėti žiebtuvėlį, kol pašoka liepsna.

Bičiulis sekundę žvelgia jam į akis ir nusišypso.

Ištvanas nė nemėgina šypsotis. Jį beveik ima panika.

Nuseka paskui merginą trumpu tamsiu koridoriumi į kambarį jo gale.

Kambario gerai neapžiūri, tik pastebi, kad jame daug daiktų, tarp jų, regis, ir nedidelis žvėrelis narve.

Mergina atsisėda ant ten stovinčios lovos.

Ištvanas sėdasi ant kėdės.

– Tai kuo tu ten vardu? – klausia mergina.

Jis pasako.

Ji irgi prisistato.

– Ką tu? – klausia ji.

– Nieko, – atsako jis.

Jie kelias minutes šnekasi. Bent jau ji šneka. Tada ilgam stoja tylą, tik kartais girdėti, kaip narvelyje krebžda žvėriukas. Ji paklausia, iš kur jis.

– Kaip ten? – teiraujasi, kai jis atsako.

– Gerai, – tarsteli jis.

Jie sėdi ir tyli.

Ji prisidega cigaretę, gal nori bent kuo nors užsiimti.

Po kurio laiko, netarusi nė žodžio, ji atsistoja ir išeina.

Po kelių minučių durys vėl atsidaro.

Pakėlęs akis, Ištvanas išvysta bičiulį.

Tikėjosi, kad grįš mergina.

– Kas nutiko? – klausia bičiulis.

– Ta prasme?

– Kas nutiko? – pakartoja bičiulis.

– Nieko.

– Ji nori, kad išeitum, – sako bičiulis. – Ką padarei?

– Nieko.

– Nieko?

– Aha.

Jie išeina iš buto, ir laiptinėje bičiulis pareiškia:

– Tai gerai, iki.

– Neini kartu? – pasitikslina Ištvanas.

– Ne, ji nori, kad grįžčiau.

– Ane?

Bičiulis linkteli.

– Iki.

– Aha.

Vis dar nesuprasdamas, kas nutiko, Ištvanas vienas nusi-
leidžia liftu.

– Ji sakė, kad tu neseksualus. Taip ji pasakė, – po kelių
dienų bičiulis jam aiškina, kas nutiko.

Ištvanas rūko.

Siaubinga buvo šitaip jam pasakyti, ir dar apie jį, tačiau jis
nežino, ką į tai atsakyti. Atsakyti atrodo neįmanoma.

– Ji sakė, kad neatrodei tinkamai nusiteikęs, – priduria
bičiulis.

– Buvau nusiteikęs, – nesutinka Ištvanas.

– Ji sakė, kad toks neatrodei.

– Buvau.

Po to su bičiuliu viskas nebe taip.

Jie leidžia mažiau laiko kartu.

Jo bičiulis pradeda bendrauti su kitais.

Ištvanas vis daugiau laiko leidžia vienas.

*

Sekmadienį jiedu su motina lanko močiutę. Jos gimtadienis.
Jis nuobodžiaudamas sėdi jos svetainėje, o juodvi su motina
šnekasi.

Motina paprašo jo pripilti vandens į vazą jų atneštomis
gėlėms.

Jis nueina į virtuvę, taip ir padaro.

Langai atviri. Kaip tokiame metų laikui, diena šilta.